

De man aan de overkant

SYLVIA WINTER

De man aan de overkant

Het was
prima zo.

Tot hij
verscheen.

En zij zichzelf verloor.

B&L

Dat ze het hier best getroffen had, dacht Claire zoals zo vaak wanneer ze langs de keurig verzorgde plantenbakken de hoek om haar straat in liep. Bij haar voordeur aangekomen, bleef ze even staan voordat ze de sleutel in het slot stak. Haar blik gleed langs de gevels – bijna overal stonden weelderige planten, waardoor het straatje, ondanks zijn ligging in het hart van de stad, een bijna mediterrane sfeer ademde. Onwillekeurig keek ze over haar schouder, naar de overkant van de straat, naar het huis waar onlangs een nieuwe bewoner was komen wonen. De voordeur van het huis op de hoek van de straat leek haar haast te roepen. Ze schudde het van zich af. Nu niet. Mira was al thuis, en over een paar uur zou ook Lena arriveren.

In de weken die ze alleen doorbracht, verloor ze zich graag in haar fantasyboeken of genoot ze van lange wandelingen langs de rivier. Ze kon er helder nadenken. Ze werd er rustig van. Maar als haar dochters er waren, wilde ze hun haar volledige aandacht geven. Dan moest alles op orde zijn: het eten op tijd klaar en daarna een gezellige avond in

de zetel. Ze kon nu nog een uurtje werken, maar daarna moest de laptop dicht.

Binnen liep ze meteen door naar de keuken en hield haar polsen onder het koele stromende water. Ze maakte het bovenste knopje van haar blouse los. De afgelopen dagen waren ongewoon warm geweest, zelfs voor de tijd van het jaar. Met een vel keukenpapier depte ze het dunne laagje zweet van haar voorhoofd.

Ze liep de trap op. Mira zat op bed en keek op van haar boek. Claire drukte een vluchtige kus op haar wang en liep verder naar haar slaapkamer. Daar maakte ze de rest van de knoopjes van haar blouse los en liet het kledingstuk van haar schouders glijden. Voor de kast bleef ze even staan en zocht naar het losse shirt dat ze binnenshuis graag droeg. Zonder bh.

Ze liep naar het raam. Ze keek naar de voordeur aan de overkant van de straat. Vervolgens naar de ramen op de tweede verdieping. De gordijnen waren gesloten. Ze betrapte zichzelf op een kleine glimlach die om haar lippen speelde. Ze schudde haar hoofd. Ze bekeek zichzelf in de spiegel. Volgend jaar zou ze vijftig worden, maar men schatte haar vaak tien jaar jonger. Op sommige dagen geloofde ze dat ook, op andere dagen niet. Vandaag wel. Ze lachte naar haar spiegelbeeld, bewonderde haar mooie sproeten en speelde even

met een van haar wilde, rosse krullen. Ze kneep speels haar borsten samen. Niets mis mee, dacht ze bij zichzelf. Een tinteling trok door haar heen, alsof het waakvlammetje diep in haar een fractie van een seconde oplichtte. Ze tuitte haar lippen en drukte een kus op haar spiegelbeeld. Haar blik dwaalde nog een laatste keer door het raam, naar het raam op de tweede verdieping van het huis aan de overkant van de straat. Zonder er verder bij stil te staan, draaide ze zich om, trok de deur achter zich dicht en ging naar beneden, naar haar bureau op het gelijkvloers.

Een uur later stond ze met haar jongste in de keuken. Mira was de sociale van de twee. Ze hielp graag bij het koken: groenten snijden, ingrediënten afwegen, puree kruiden... Claire hield zielsveel van beide dochters, maar ze herkende zich iets meer in Lena, de introverte denker. Lena stelde al op jonge leeftijd de grote levensvragen: Hoe groot is het heelal? Waarom zijn wij hier? Waarom maken mensen ruzie? Het soort vragen waar zelfs volwassenen vaak geen antwoord op hebben. Mira daarentegen was speelser, onschuldiger en socialer. Ze leek langer kind te blijven. Claire voelde een golf van dankbaarheid omdat ze twee unieke dochters had gekregen. Zoals wel vaker dwaalden haar

gedachten af naar het verleden, naar de tijd die ze met Wim in dit huis had doorgebracht.

Wim was een goede man, vond ze, maar ze waren simpelweg niet voor elkaar gemaakt. Ze was relatief laat moeder geworden, op haar 32ste en 34ste, en wat ooit begon als subtiele frustraties aan zijn kant – over de druk van het vaderschap en het gebrek aan avontuur in hun leven – mondde na jaren van sluimerende spanningen uit in een echtscheiding. Ze was veertig toen het huwelijk strandde.

Soms bekwam haar de twijfel, en het verdriet. Was ze niet veel gelukkiger geweest met hem? Had ze wel genoeg haar best gedaan? Ze had hem nooit helemaal begrepen, zijn roep om meer spanning. Ze hadden het toch goed samen? Of was het waar dat ze hem niet genoeg gaf? Niet genoeg avontuur. Wat bedoelde hij daar zelfs mee? Avontuur. Ze moest toegeven dat ze hem nooit echt aantrekkelijk had gevonden. Hij was een lieve man met een goede job, een goede vader voor hun kinderen – dat had ze juist ingeschat – maar fysiek speelde er weinig tussen hen. En toch... zo slecht hadden ze het toch niet?

Soms brak ze heel even en miste ze haar compagnon de route, de man die het plaatje ooit heel even perfect had doen lijken.

Hoewel ze soms met weemoed – en af en toe zelfs met een overweldigend gevoel van mislukking – op die periode terugkeek, had die tijd ook

een andere kant. Onverwachts bracht de scheiding een gevoel van opluchting – Wims bij wijlen verstikkende aanwezigheid verdween – en ze maakte ook promotie op haar werk. Voor het eerst in haar leven voelde ze echte vrijheid. Haar dochters waren slechts een week op twee bij haar en hoewel het werk druk en uitdagend was, kwam er ruimte in haar hoofd. Ze vond rust in haar alleen-zijn. Haar sociale leven beperkte zich tot hooguit drie afspraakjes per maand met haar boezemvriendin Anouk en af en toe een koffietje met haar collega Helena.

Ze werkte hard en zorgde voor haar dochters. Ze had er nooit echt bij stilgestaan dat het leven voor haar seksueel gezien niet echt iets in petto had gehad. Vóór het huwelijk was dat te wijten aan haar onwetendheid en, toegegeven, preutsheid. Tijdens het huwelijk – afgezien van dat ene jaar voor Lena's geboorte – door de sleur. Na de scheiding simpelweg door een gebrek aan tijd en zin om er tijd voor te maken. Seks was voor Claire nooit echt een issue geweest...

Maar de laatste jaren begon er iets te verschuiven. Heel langzaam, maar onmiskenbaar. Ze had zichzelf lang wijsgemaakt dat de sensuele vrouw die ze in dat eerste jaar huwelijk was geweest, compleet verdwenen was. Ingekapseld in de werkende, alleenstaande moeder die ze nu was. En dat dat oké was. Maar meer en meer voelde ze

dat waakvlammetje flakkeren. Ze voelde dat als ze op dit vlak nog iets wilde ontdekken, ze niet te lang meer mocht wachten. Steeds vaker kreeg ze flashbacks naar het jaar voor ze zwanger werd van Lena. Ze begreep niet waarom die herinneringen na al die jaren plotseling opdoken. Ze zag zichzelf weer met Wim, vriend op de meest ongewone plekken: in de slaapcoupé onderweg naar Wenen, op het dak van hun Spaanse huurhuisje, in een kerk op Mallorca... Wanneer deze beelden haar onverwachts overvielen, voelde ze wat Wim destijds had bedoeld. Avontuur. Er was iets in haar dat na haar eerste zwangerschap in een diepe slaap was gevallen en nooit meer was ontwaakt.

Dat er de laatste jaren zaken in haar binnenste aan het schuiven waren gegaan, betekende nog niet dat de rationele vrouw die ze was, nu plots wél openstond voor nieuwe ervaringen. Ze voelde het wel, maar ze zag het simpelweg niet gebeuren. Al was het maar omdat ze, aangezien ze zo lang *out of the game* was geweest, zich afvroeg of ze er ooit wel echt *in* was geweest...

Op aanraden van Anouk had ze zich de Bunny Bliss aangeschaft, de vibrator die zowel bij de g-spot komt als via z'n smalle staart ook elders trillend genot brengt. De twee oortjes dienen ten slotte voor genot langs de buitenkant van het lichaam. Een perfect totaalpakket, het soort

stimulatie dat een man onmogelijk kon bieden, zei Anouk. En heerlijk stil. Zo stil dat je tijdens het gebruik nog zou vergeten wat je dit intense genot bezorgt. Ideaal om volledig op te gaan in de roes. Enkele weken geleden, tijdens een van die zalige voorzomerdagen, had ze uren in bed gelegen en met het ding gespeeld. Met de ramen open en de gordijnen die door de wind af en toe uitzicht op de overkant gaven. De combinatie van de hitte, het koele briesje dat naar binnen waaide en de onnavolgbare kunstjes van Bunny was magistraal. Tot de batterij leeg was.

Dat was voor hij aan de overkant was komen wonen, bedacht ze zich plots.

'Mama!' riep Mira nog eens. Claire beet subtiel op haar lip, ze was weer eens verdwenen in haar eigen hoofd.

'Ja, schat?'

'Of je me nu die spatel wil geven!' Mira duwde Claire in de richting van de lade links onder het aanrecht. Claire nam de spatel en schoof hem over het aanrecht Mira's richting uit. Ze schudde haar dagdroom van zich af.

Lena kwam de trap af, zoals steeds nauwelijks hoorbaar en omwille van haar donkere kledij – zelfs bij deze temperaturen! – ook nauwelijks zichtbaar in de onverlichte traphal. Ze zou binnenkort achtien worden en wilde, hoewel ze bij haar moeder in

het centrum van de stad kon verblijven, toch op kot gaan. Claire en Wim hadden afgesproken dat ze het hun dochter gunden. Hun beider lonen lieten het toe om probleemloos de kost te dragen. De eerste twee jaren zouden ze elk de helft van de maandelijkse huur, vaste kosten en wat zakgeld voor zich nemen. Als Lena daarna nog op kot wilde, moest ze maar een studentenjob nemen en zelf een deel bijpassen. Hetzelfde voorstel zouden ze over twee jaar ook aan Mira doen.

Lena bleef op een afstandje van de open keukens staan, maar kon haar nieuwsgierigheid niet wegsteeken.

‘Kijk eens wie er honger heeft,’ zei Claire plagend tegen haar oudste dochter, die een glimlach niet kon onderdrukken en vroeg wat er op het menu stond.

‘Geroosterde groenten met puree,’ zei Mira terwijl ze de laatste schijfjes wortel van het mes in de kom duwde.

Lena knikte tevreden en begon de tafel te dekken.

’s Avonds, wanneer Mira sliep en Lena op haar kamer zat, zat Claire in de woonkamer naar de televisie te kijken. Ze betrapte zichzelf erop dat ze door de programma’s zapte zonder echt te beseffen waar ze naar keek of waarom ze telkens wegzapte. Haar gedachten waren ergens anders, bij het bankje

naast de voordeur. Daar zat ze vaak te kijken naar de planten van Veerle, de overbuurvrouw. Naar de planten voor de andere gevels in de straat. En sinds kort ook naar het raam op de tweede verdieping van het huis naast Veerles huis. Het huis op de hoek van de straat. Zelfs in gedachten dwaalden haar ogen af, naar de voordeur naast Veerles huis, waar ze haar nieuwe buurman al meerdere keren naar binnen had zien gaan, en naar het raam twee hoog, waar ze hem één keer had gezien toen ze in haar slaapkamer stond. Plots realiseerde ze zich dat de oorzaak van haar vreemde gevoel van de laatste dagen hier lag.

Op basis van de twee keren waarop ze elkaar tussen de voordeuren waren gekruist, schatte ze hem rond de veertig. De eerste keer had ze hem arrogant gevonden. Een mooie man die van zichzelf weet dat hij mooi is. Hij groette haar van ver met een hooghartige hoofdknik en verdween zijn huis in. Ook de tweede keer hadden ze geen woord gewisseld, maar hield het oogcontact langer aan. Hij was even blijven staan, in het midden van de straat, en had haar aangekeken met ogen die een diepte verraadden die haar een ongemakkelijk gevoel gaf, als de diepe zee achter het stuk strand en de rotsen onder de waterlijn. Heel even stond ze als aan de grond genageld, voor haar voordeur, niet in staat om naar binnen te gaan of zelfs maar

van hem weg te kijken. Ze was vertederd door de warme glimlach die plots op zijn gezicht verscheen. Die charme was ze niet gewend van volwassen mannen uit deze streken. Hij bezat een vlotheid die ze aan zijn onmiskenbaar zuiderse looks toeschreef. Tegelijkertijd hing er een aura van ruwheid rond zijn grote en brede postuur. Hoewel zij zeker niet klein van gestalte was, toch niet voor een vrouw, torende hij een kop boven haar uit. Het intimideerde haar, maar op een niet onprettige manier. Dat kon ze niet ontkennen.

Twee dagen later had ze hem halfnaakt voor zijn slaapkamerraam zien staan. Hij had het atletische voorkomen van een vijfentwintigjarige topsporter, gecombineerd met de stevigheid van een lichaam dat al wat langer meegaat. Tenminste, dat schoot door haar hoofd op het moment dat ze hem zag staan. Een stevige borstkas, brede schouders en armen waar je zonder het te willen, toe aange trokken wordt. Het hele tafereel had bijna iets goddelijks. Toen hij met naakt bovenlijf voor het raam stond, spreidde hij zijn armen, zoals Jezus aan het kruis. Hij keek traag rond, alsof hij haar zocht, maar zijn ogen stopten bij het huis recht tegenover het zijne, net voordat ze haar slaapkamerraam bereikten dus. Met een gedecideerde beweging trok hij de gordijnen dicht, eerst met zijn linkerhand, gevolgd door een ruk met zijn

rechterhand. Hoewel ze vanaf deze afstand en met de twee ramen ertussen niets hoorde, beeldde ze zich het korte, scherpe geluid in.

Ze zapte verder. Wat was er toch aan de hand? Normaal kon ze haar gevoelens – frustratie, opwind ing, angst – zonder moeite aan een oorzaak koppelen. Maar vandaag lukte het haar niet om er de vinger op te leggen. Het enige dat ze wist, was dat het iets te maken had met de man aan de overkant van de straat. En met het warme weer, lachte ze zichzelf ietwat ondeugend toe.

Ze schakelde de tv uit, doofde de lichten en liep naar boven. Voorzichtig schoof ze een stukje van het gordijn opzij en tuurde naar buiten. Wat ze precies hoopte te zien, wist ze niet. Een moment overwoog ze om Bunny erbij te halen, maar het idee voelde meteen verkeerd. Ongepast, haast. Het was alsof ze eerst haar gedachten moest ordenen, alsof het fysieke genot de verwarring alleen maar zou versterken.

Het kwam te dichtbij. Het voelde te echt. Ze kende de man niet eens. Maar het gevoel dat hij in haar losmaakte, was ongekend. Dat maakte het juist zo verwarrend.

Het leven in de voetgangersstraat kabbelde rustig verder. De sfeer was er zo vredevol dat zelfs fietsers instinctief hun tempo minderden. Claire genoot niet alleen van haar eigen bloemen, maar ook van de fleurige exemplaren van de burens. En dat bijna het hele jaar rond. Zelfs tijdens de winter hielden de burens hun verbond om van de straat de gezelligste straat van de stad te maken, in ere en loste sfeerverlichting de tijdelijk tanende bloemenpracht af.

Soms voelde ze zichzelf ook een bloem, een potentiële schoonheid, maar door een gebrek aan water verwelkt. Dat had ze aan zichzelf te danken, wist ze. Ze was verwelkt door zich na dat eerste jaar voor een stuk van Wim te verwijderen en nooit meer echt intiem contact met iemand te zoeken. Het was niet eens een rationele keuze geweest, maar gewoon het gevolg van hoe de dingen waren gelopen. Er was een afstand gekomen tussen haar en Wim. En vervolgens tussen haar en de wereld. Er was de scheiding en vervolgens de sleur die elke alleenstaande moeder kent. Maar ze had zich altijd sterk gehouden. Ze had zichzelf altijd verteld dat ze

genoeg had aan haar dochters en haar werk. Tot op vandaag. Bijna tien jaar na Wim had ze geen man meer nodig. Ze had geleerd zichzelf gezelschap te houden en tevreden te zijn met wie ze was.

Toegegeven, ze was ook gewoon niet in staat om met mannen van haar leeftijd te daten. Wanneer het erop aankwam, waren die stevast enkel op seks uit, ofwel zo saai of emotioneel onbereikbaar dat ze zichzelf met de beste wil van de wereld niet tot hen aangetrokken voelde.

Ze troostte zich met het idee dat ze tenminste niet was zoals zoveel vrouwen van haar leeftijd, die ondanks alles bij hun man bleven en een uitgeblust leven leidden. Ze vermoedde dat ze even weinig seks had als zij – namelijk geen – maar wel intellectueel en spiritueel vrijer was. Ze had haar job, haar dochters en haar vrijheid. En trouwens, wie zegt dat je twee mensen nodig hebt om seks te hebben?

Toen Claire naar het werk wilde vertrekken, zag ze Veerle haar planten water geven. Zoals zo vaak fleurde ze het straatbeeld op met haar goede humeur. Haar man Herman hield zich meer op de achtergrond; een warme man, maar iets geslotener. Hij liet zich zelden in de straat zien. Het was precies deze tegenstelling die van hen zo'n goed koppel maakte: zij de extraverte optimist, hij rustig en bedachtzaam. Het werkte. Ze waren jonge

zestigers en woonden al het langst van iedereen in de straat. Ze hadden destijds nog op haar dochters gebabysit, toen zij en Wim vergeefs de meubelen nog trachtten te redden door af en toe *datenight* te houden.

Claire dacht aan haar huwelijk met Wim. Net als Veerle en Herman hadden ook zij hun verschillen. En toch waren zij en Wim uit elkaar gegaan en Veerle en Herman niet. Waar zat toch het verschil, vroeg Claire zich bijna tien jaar na datum nog steeds af.

Met een plagerige beweging sproeide Veerle water in haar richting. Ze knipoogde en knikte veelbetekenend naar het huis van de buurman. Claire voelde hoe haar wangen warm werden. Een lichte blos verspreidde zich over haar gezicht. Het was alsof Veerle haar gedachten had gelezen en haar daar nu genadeloos mee confronteerde.

‘Niets mis mee, toch?’ vroeg Veerle met een ondeugende grijns.

De blos breidde zich uit. Claire kon een glimlach niet onderdrukken – het soort glimlach dat ze allang niet meer op haar gezicht had gehad. De glimlach van een verliefde puber. De glimlach van een opgewonden vrouwenlijf.

‘Wat bedoel je?’ probeerde ze nog, in een futiele poging haar gedachten te verhullen.

‘Onze nieuwe buurman,’ zei Veerle, haar stem speels. ‘Niets mis mee, toch? Of zit ik er helemaal naast?’ Ze knipoogde opnieuw, draaide de kraan van haar tuinslang dicht, rolde de slang zorgvuldig op en kwam naar Claire toe, plofte neer op het bankje naast Claires voordeur.

Veerle keek nadrukkelijk naar de ramen op de tweede verdieping aan de overkant. ‘Daar...’ zei ze, terwijl ze met grote gebaren naar de gordijnen wees, alsof ze een toneelstuk opvoerde.

Claire voelde hoe haar gezicht opnieuw rood aanliep. Ze schoot in de lach en trok Veerles arm naar beneden, in een nutteloze poging haar te bedwingen. Ze zei niets, want ze wist dat er voor Veerle geen geheimen waren. Veerle zag alles, voelde alles aan.

Met een speelse blik bracht Claire haar wijsvinger naar haar lippen. ‘Shhh,’ fluisterde ze, als om te zeggen, het blijft tussen ons.

*

Nog voor ze haar jas had uitgetrokken en was gaan zitten, stond haar baas al bij haar bureau. ‘Klaar voor de rondleiding met Fierens volgende week?’ vroeg hij met zijn typische intonatie, ergens tussen boos en klagend in.

‘Ik kan niet wachten, baas,’ zei Claire, een tikkeltje overdreven enthousiast. Zij en Helena gebruikten ironie wel vaker. Hun baas was het type dat ironie niet zou herkennen, al zat hij ermee opgesloten in een lift.

Fierens was een nieuwe klant, een vastgoedontwikkelaar die na de hoofdstad quasi te hebben volgebouwd nu ook in hun buurt voet aan wal wilde krijgen. Zonder haar te raadplegen had haar baas hem eind vorige week aan haar portefeuille toegevoegd. Glenn, die de eerste maanden projectleider was geweest, had niet kunnen opleveren wat door de klant gevraagd werd. Hoewel ze na de afronding van het nieuwe bankgebouw vorige maand had gehoopt op een rustigere periode, begreep ze waarom deze opdracht uiteindelijk toch naar haar was gekomen en niet naar een van haar mannelijke collega’s. Zonder te willen opscheppen, was ze de beste projectleider van het bedrijf. In technische kennis en probleemoplossend denkvermogen konden haar collega’s haar nog enigszins bijhouden, maar wanneer het op organisatie- en vooral communicatieskills aankwam, was ze niet te kloppen. Op onbewaakte momenten, meestal wanneer er alcohol in het spel was, fluisterde haar baas haar in het oor dat ze zijn favoriet was.

Als projectleider was ze verantwoordelijk voor het coördineren van het gehele bouwproces, ze